

דברי תורה

מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו בסעודה שלישית פרשת ויקהל (שקלים) תשפ"ד לפ"ק

יוצא לאור ע"י מכון מעדני מלך וויען - גליון אלף תכ"ה

כך, כי עדיין נשאר הוא תחת ידו ולא יצא מרשותו, ויוכל לתת ממנו כאוות נפשו, ולא נפרד ממנו עדיין לגמרי. ואחר כך כאשר בא לפניו עני, בקל יתן לו בסבר פנים יפות, כי הלא כסף ההוא כבר אינו ברשותו ומוקדש הוא לצדקה. ועל כן אמר הכתוב 'נתון נתן' לו, בכפל הלשון, שיש לחלק הנתינה לשנים, מתחלה 'נתון', שיפריש ממעותיו חלק לצדקה, ואחר כך 'נתן לו', יתן ממנו להעני. ואז לא ירע לבבך בתתך לו, שהרי הכסף ההוא כבר מובדל ומופרש ממנו לנתינת צדקה, ובגלל הדבר הזה יברך ה' אלקיך ע"ש.

והנה כאן שנצטוו בפעם הראשונה לתת מממונם הון רב לבנין המשכן, ואין חשיבות לכסף בבית ה' רק כאשר ניתן מנדבת הלב, צוה להם משה שמתחלה יפרישו כל אחד בביתו חלק מממונו לצורכי גבוה, ואז בקל יוכלו ליתן מזה בנדבות לב. ואמר להם, מתחלה קחו מאתכם תרומה לה', קחו ממנוכם להפריש זאת מאתכם עבור תרומה לה', שבהפרשה זו יתפרד הממון ההוא מלהיות קשור עמכם, וכאשר אחר זה יתן ממנה לתרומת המשכן תהא זאת בנדבת הלב, וכל נדיב לבו יביאה את תרומת ה'.

*

והנה קודם שמסר להם מצות בנין המשכן, נאמר ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה

קחו מאתכם תרומה לה', כל נדיב לבו יביאה את תרומת ה' (לה-ה). המפרשים דקדקו דתיבת קחו 'מאתכם' מיותר, וסגי לומר קחו תרומה לה', וכמו שנאמר לו מפי ה', ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו (כה-ב). ועוד שחילק הדברים לשנים, קחו מאתכם תרומה לה', ושוב אמר כל נדיב לבו יביאה את תרומת ה'.

ונראה כי במצות צדקה נאמר, נתון נתן לו, ולא ירע לבבך בתתך לו, כי בגלל הדבר הזה יברך ה' אלקיך בכל מעשיך ובכל משלח ידך (דברים טו-ז). והיינו כי חשיבות המצוה היא כאשר נותן בנדיבות לב ולא ירע לבבו, וכמבואר בשו"ע (יו"ד סימן רמט-ג) צריך ליתן הצדקה בסבר פנים יפות, בשמחה ובטוב לבב, ומתאוונ עם העני בצערו ומדבר לו דברי תנחומין. ואם נתנה בפנים זועפות ורעות, הפסיד זכותו ע"כ. ואמרה תורה שלא ירע לבבו בנתינתו, כי אין הוא נותן לאחרים אלא לטובת עצמו, זהו השקעה שיברכו ה' בכל מעשיו ומשלח ידו.

והחיד"א בספרו פני דוד (פ' ראה שם אות כג) פירש, כי התורה נותנת גם עצה לזה שיוכל ליתן בלי שירע לבבו בתתך לו. היינו כי מי שנוהג להפריש מעשר ממה שהרויח, שלוקח ומפריש תחלה סכום מיוחד שתהא מוקדש לנתינת צדקה. ההפרשה הזאת אינו קשה עליו כל

קול רנה וישועה באה לי צדיקים

ברגשי גיל ושמחה ומתוך שבח והודי להשי"ת, הננו מוגישים מעומקא דליבא, ברכת מזל טבא וגדיא יאה, קדם עטרת ראשנו

~ כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א ~

לרגל השמחה השרויה במעונו בנישואי נכדתו בת חדב"ן הרה"ג רבי יואל ווייסמאנדל שליט"א

עב"ג החתן יעקב יואל נ"ו בן הרה"ג רבי אהרן ארי' לערנער שליט"א.

יהא רעווא שיזכה לשובע שמחות ורב תענוג ונחת דקדושה מכל יו"ח מתוך בריות גופא ונהורא מעליא עד ביאת גוא"צ בב"א.

מה שצוה אותם, שבכל דבר יכנעו עצמם לשמוע מה אהרן וחור אומרים, לא היה עושים את העגל, כי בודאי הם לא יסכימו לזה לעולם. וכיון שנעשה העגל, זהו לסימן כי הם החשיבו דעתם והכרעתם יותר, ולא שמעו לקול הורים ומורים, ומוזה נתהוה מעשה העגל. וזהו שאמר משה ליהושע, קול 'ענות אנכי' שומע, יש כאן קול ענות של 'אנכי', רמות רוחא של אנכי, אנכי יודע ומכיר יותר מהם, ומיעוט כניעתם לאהרן וחור גרמו עשיית העגל.

ולכן התיקון על זה הוא, ויקהל משה את כל עדת בני ישראל, להקהיל אותם להיות כולם יחד קומה שלימה, ראשים עם אברים, והאברים נכנעים אל הראש, כי זהו התיקון על חטא העגל אשר ה'אנכי' הביאה שיעשו העגל, ויאמרו אלה אלהיך ישראל. ויאמר אליהם משה 'אלה הדברים', הדיבורים של אלה אלהיך ישראל, צוה ה' לעשות אותם, לתקן אותם, וזהו על ידי ויקהל משה את כל עדת בני ישראל.

והנה צוה להם משה על מצות שבת, כי גם מצוה זו תיקון על חטא העגל, וכמאמרם (שבת קיח): כל המשמר שבת כהלכתו, אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש מוחלין לו, שנאמר (ישעיה נב) אשרי אנוש יעשה זאת וגו' שומר שבת מחללו, אל תקרי מחללו אלא מחול לו ע"כ. (עיין אור החיים הק').

*

ואמר הכתוב, ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם, ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קודש שבת שבתון לה', כל העושה בו מלאכה יומת, לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת (לה-א). ובכלי יקר דקדק למה אמר אלה 'הדברים', שנים במשמע, והא לא הגיד להם בפעם ההוא כי אם מצות השבת. כי אין לומר שדברים קאי גם על המשכן שהזכיר אחר כך, שהרי נאמר זה הדבר אשר צוה ה', אם כן בזה הדבר המשכן אמור, ומה אני מקיים אלה הדברים. ועוד קשה שאמר ששת ימים תַעֲשֶׂה מלאכה, הוה ליה לומר תַעֲשֶׂה, כי תיעשה מעצמה משמע. ועוד קשה שפסוק זה, ששת ימים תעשה מלאכה, כולו מיותר ע"כ. וחז"ל (שבת ע). דקדקו עוד, למה פרט מלאכת לא תבערו יותר משאר המלאכות כולם ע"ש.

והנה בספר אפריון (להגאון רבי שלמה גאנצפריעד זצ"ל) ביאר, כי אדם שאינו מאמין אשר פרנסתו מן השמים, וחושב כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה, קשה לו לשבות ביום השבת מנוחה שלימה, כי לפי מחשבתו יחסר

הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם (לה-א). וביאר בעוללות אפרים (ח"ב מאמר קפ), כי זאת היתה למחרת יום הכיפורים, כאשר היו בני ישראל שרויים באחדות, ואז ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם, שיהיו תמיד שרויים באחדות, כאיש אח בלב אחד ע"כ.

ונראה בביאורו, שאזהרה זו נוגע לאחר שנמחל להם חטא העגל ביום הכיפורים, וכמו שנאמר למשה סלחתי כדברך (במדבר יד-ב), ונצטוו על עשיית המשכן לכפרה על חטא העגל (שמו"ר נא-ד). כי הנה הכלל ישראל הם גוף אחד, גוי אחד בארץ, ויעקב שבעים נפשות וקורא להם נפש (רש"י בראשית מו-כו). והם ביחד קומה שלימה, וכמו שהגוף מעוצבת מרמ"ח אברים ושס"ה גידים, וכל אבר ואבר עושה תפקידו המיוחדת לו, ואז הגוף בשלימותו. כמו כן הכלל ישראל, יש ראשי העדה, דור דור ודורשיו, נשמות שהם מיוחדים מן השמים להיות ראשים. ויש עיני העדה, שתעודתם לשום עיניהם לסדר כל מה שנצרך להכלל ישראל. כמו כן יש מארי דידין ומארי דרגלין, שעבודתם במעשה ידיהם ורגליהם, וכאשר כל אחד מבין מהו התפקיד שלו אז הכלל ישראל עומדת על תלה. וכמו שבגוף כל האברים מכירים שיש להם להכניע להראש, כי רק על ידי הראש יש חיות לאברי האדם, כמו כן בני ישראל צריכים להכניע עצמם לראשי ישראל, ורק אז יכולים הם להתקיים לתפארת.

ומשה רבינו כאשר עלה לשמים אחר מתן תורה, הבין כי אי אפשר להשאיר את בני ישראל בלי מנהיג וראש, על כן אמר להם, הנה אהרן וחור עמכם מי בעל דברים יגש אליהם (שמות כד-ד). ואם יהיו לכם ספיקות, ודברים שנצרכים להכרעה, יפנו לשאול לאהרן וחור, ולא יעשו על דעת עצמם, כי בלי הראש אי אפשר להאברים לכיון שיהיו מעשיהם כראוי. אמנם ישראל לא עשו כן, וזה הביא חטא העגל, שכאשר ראה העם כי בושש משה לרדת מן ההר, ורצו לעשות אלהים אשר ילכו לפנינו, באו מתחלה לחור, הם לא בא לשאול דעתו, כי הם מבינים בעצמם מה לעשות, אלא לצוותו שיעשה להם עגל, וכאשר לא הסכים על ידם הרגוהו. ובאו שוב אל אהרן, ויבן מזבח לפניו (לב-ה), ראה מה עשו לחור, ויהרגו גם אותו, ותתקיים (איכה ב-ב) אם יהרג במקדש ה' כהן ונביא, ועל כן עשוהו (סנהדרין ז).

וכאשר ירד משה מן ההר, וישמע יהושע את קול העם ברעה, ויאמר אל משה קול מלחמה במחנה, ויאמר אין קול ענות גבורה ואין קול ענות חלושה, קול ענות אנכי שומע (לב-ז). כי הבין משה שאם היו ישראל עושין כפי

לו פרנסת היום ההוא. ולכן הכתוב מקדים ששת ימים תַעֲשֶׂה מלאכה, דע לך שבששת הימים אין אתה עושה את המלאכה בעצמך, אלא כל הברכה במלאכתך היא מאליה, מאת הבורא יתברך שמו, דמזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה (ביצה טז), ואז יהיה נקל לקיים המצוה של ביום השביעי יהיה לכם קודש שבת שבתון ע"כ.

אך יש לומר בזה עוד, כי הנה על שבת נאמר, ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו (בראשית ב-א), שכמו שהשרה ה' בו ברכה, שכל ברכאן דלעילא ותתא ביומא שביעאה תליין (זוה"ק ח"ב פח.), כן השרה בו ה' קדושה מלמעלה. וביאורו, דידוע שכל דבר שיש בהבריאה ישנו בעולם שנה ונפש. ולענינינו, קדושה ישנה גם בעולם שנה ונפש. בעולם, איתא במשנה (כלים א-ו) עשר קדושות הן, ארץ ישראל מקודשת מכל הארצות וכו', הר הבית מקודש ממנו וכו', החיל מקודש ממנו וכו', עד קודש הקדשים שמקודשת ביותר. וכל מי שנכנס בהמקדש היה נשפע מהקדושה העצומה שהיתה שם שנתעלה לקירבת אלקים.

ידועים דברי המדרש (ב"ר סה-כב) וירח את ריח בגדיו ויברכהו (כו-כו), כגון יוסף משיתא וכו'. בשעה שבקשו שונאים להכנס לחר הבית, אמרו יכנס מהם ובהם תחלה. אמרין ליה עול, ומה דאת מפיק דידך. נכנס והוציא מנורה של זהב. אמרו לו אין דרכו של הדיוט להשתמש בזו, אלא עול זמן תנינות, ומה דאת מפיק דידך, ולא קיבל עליו. אמר רבי פנחס נתנו לו מכס ג' שנים ולא קיבל עליו, אמר לא דיי שהכעסתי לאלקי פעם אחת אלא שאכעיסנו פעם שניה. מה עשו לו, נתנו אותו בחמור של חרשים והיו מנסרים בו, היה מצווח ואומר, ווי אוי אוי שהכעסתי לבוראי ע"כ. הרי לנו שגם בוגד שנכנס למקדש כדי לבזוז את בית ה', בכל זה סירב להכנס בפעם השניה ומסר נפשו על זה, הרי עד כמה גדול כח ההשפעה של כניסה לקודש לשעה קלה וקצרה, שנשפג בו קדושה שלא היה יכול לחטוא עוד.

וכמו כן הוא בקדושת הנפש של צדיק, שמשפיע קדושה על כל המסתובבים אצלו. וכמו שפירשו ועתה ישראל מה ה' אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה וגו' (דברים י-יב). ובגמרא (ברכות לג) אטו יראה מילתא זוטרתא, ומשני אין לגבי משה מילתא זוטרתא. דהכוונה שאלו שהיו תמיד סביב למשה, לגביהם מדת היראה מילתא זוטרתא. (עיין תולדות יעקב יוסף פ' צו אות ג).

ועל דרך זה היא יום שבת קודש, יום מנוחה וקדושה לעמך נתת, אינו רק יום של מנוחה מעבודת השבוע, אלא זהו יום קדוש שמשפיע קדושה על האדם להתעלות. ומי שטרם בערב שבת יאכל בשבת, לפי גודל ועוצם ההכנה

במשך ימי השבוע בתורה ומעשים טובים, שורה עליו קדושת השבת ביתר שאת. ואם אינו עושה עצמו כלי בימי החול לא ידבק בו הקדושה של שבת כראוי. ובמאור ושמש (לשבת חול המועד סוכות) כתב לפרש מאמרם (סוכה מט.) אמר רבי יוחנן שיתין מששת ימי בראשית נבראו, על פי מאמר חכמינו ז"ל (ברכות נז) שבת אחד מששים בעולם הבא. והנה ענין העונג הרוחנית הזה הוא כפי ההכנה שעושה בשבוע כולה, שאם האדם מכין עצמו בששת ימי השבוע לקשר עצמו לשרשו ולהדבק בבוראו, ואינו מטריד שכלו בעניני העולם הגשמי, אז נקל לו לטעום העונג הרוחניות, שהוא השתעשעות עונג מציאות אלקותו יתברך ואור קדושתו שמתגלה בשבת קודש. מה שאין כן באם האדם מוטרד בששת ימים של השבוע בהבלי העולם, קשה לו להשיג העונג ההוא בשבת. וזהו רמזו חכמינו ז"ל שיתין, פירוש החלק אחד מששים שאדם טועם בשבת מעין עולם הבא מנועם אור אלקותו יתברך, מששת ימי בראשית נבראו, שעל ידי ששת ימי המעשה שהאדם מכין עצמו לקראת אלקיו, הוא משיג העונג ההוא ע"כ.

והנה מי שראשו שקוע כל ימי החול בעבודה להרבות הון, וחושב כחי ועוצם ידי עושה חיל, גם כאשר שובת בשבת, יהיה לו זה רק יום מנוחה, אבל לא יום של קדושה. אך אם בימי החול שקוע הוא בתורה ועבודה, ומכיר אשר ששת ימים תַעֲשֶׂה מלאכה, הברכה במלאכתו היא מאליה, מאת הבורא יתברך שמו, אז ביום השביעי יהיה לכם קודש דייקא, שבת שבתון לה', כי שיתין מששת ימי בראשית נבראו, לפי ההכנה בחול ירגיש יותר קדושת השבת. ואמר שוב, 'לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת', אי אפשר להתלהב ולהבעיר נפשו בהתלהבות אש כאשר הגיע כבר יום השבת, זהו עבודה שצריכין לטרוח מתחלה בערב שבת, ואז זוכה לאכול פירותיה ביום השבת.

*

והנה קרינו היום פרשת שקלים, ואיתא במדרש (תנחומא תשא א) שאמר הקב"ה למשה, חייך, כשם שאתה עומד עכשיו ונותן להם פרשת שקלים ואתה זוקף את ראשן, כך בכל שנה ושנה שקוראין אותה לפני, כאילו אתה עומד שם באותה שעה וזוקף את ראשן, מנין, ממה שקראו בענין, וידבר ה' אל משה לאמר כי תשא את ראש, שא את ראש לא נאמר, אלא כי תשא ע"כ. ויש להבין למה במצוה זו דייקא זוקף ראשיהן של ישראל.

ונראה דידוע כי הרמ"ח מצות עשה הם מכוונים נגד רמ"ח אברי האדם (מכות כג), והשס"ה לא תעשה נגד

וזהו שאמר הגר לשמאי, שרוצה להתגייר רק באופן שיקנה שלימות בפעם הזאת שהוא בעולם ולא יצטרך שוב להתגלגל, ויהיה עומד שם אחר פטירתו במנוחה ועונג ועידון. וירגל' הוא לשון פעם, כמו שלש רגלים. וזהו אומרו גיירני על מנת שתלמדני כל התורה כולה כשאני עומד על רגל אחד, רצה לומר שאוכל לקיים פעם אחד, בפעם הזאת שאני עומד בעולם הזה ולא אצטרך להתגלגל שוב. לכן דחפו שמאי באמת הבנין, כי דבר זה אי אפשר שיוכל לקיים כל התורה בעצמו בפעם אחת, די ש מצות הנהוגות בכהנים דייקא וכנ"ל. אמנם הלל נתן לו עצה שיתקשר עצמו לאהוב כל ישראל, ומה דעלך סני לחברך לא תעביד זו היא כל התורה כולה, שבמצות שתעשה חבריך תצא גם אתה ידי חובתך ע"ש.

והנה מצות שקלים היא ליתן מחצית השקל דייקא, העשיר לא ירבה והדל לא ימעט. וידועים דברי האלשיך, שזה בא להורות על מדת האחדות בבני ישראל, שהם קומה שלימה, וכל אחד הוא רק מחצית, ואין לו שלימות עצמי בלי צירוף עם הכלל ישראל יחד ע"כ. ולכן המתבונן במצוה זו, ומכיר שהוא רק חלק מהקומה שלימה, אם כן יוכל לקיים כל מצות התורה על ידי שמתאחד עם הכלל, אשר כולם ביחד מקיימים כל המצות התורה, ואין צריכין להתגלגל, אלא קונה שלימותו על רגל אחד. וזהו שרימו במצוה זו 'בקע לגלגלת', שעל ידי קיום מצות מחצית השקל, שרומזו על התקשרותו כחלק מהכלל ישראל, על ידי זה מבטל ובוקע ענין הגלגול, כי יוכל לקיים כל התורה בחיים חיותו, כי הוא אבר מהקומה של הכלל ישראל שמקיימים ביחד כל התורה כולה.

וייש לרמזו עוד, כי אמרו (מגילה יג): גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם שעתיד המן לשקול שקלים על ישראל, לפיכך הקדים שקליהם לשקליו, והיינו דתנן (שקלים א-א) באחד באדר משמיעין על השקלים ע"כ. והנה המן הפיל על ישראל שני גורלות, חדא, מיום ליום, באיזה יום בחודש יוכל לנצח. שנית, מחודש לחודש (אסתר ג-ז), באיזה חודש יצליח. ובזכות השקלים נכשל בגורלו, ותלו אותו על העץ. והנה כאשר יבקע תיבת גלגלית, הרי זה ב' פעמים גר"ל. ומצוה זו של שקלים, ביטל ושיבר השני גורלות של המן, שהקדים שקליהם לשקליו.

השס"ה גידין (זוה"ק ח"א קע), שכל אבר מקבל חיותו ממצות עשה, וכל גיד ממצות לא תעשה. וכתוב בדרשות חתם סופר (לפ' שקלים קיח: בשער יוסף) דמסברא שהגלגולת הוא נגד מצות מחצית השקל, כמו שנאמר בקע לגלגולת מחצית השקל בשקל הקודש (לח-כו). על כן אמר כי תשא את ראש (ל-ב), דכדי לתקן את הראש ממש, תעשה מצוה זו השייכת לו, והיא מצות נתינת מחצית השקל ע"כ. וכיון שמצוה זו היא נגד גלגולת הראש, על כן כשקורין פרשה זו, ונשלמה פרים שפתינו, עומד משה וזוקף ראשיהן של ישראל.

וייש לרמזו בקע 'לגלגלת', שכאשר בוקע תיבת לגלגלת, עולה ב' פעמים רמ"ח, לרמזו על הרמ"ח מצות עשה שהם נגד הרמ"ח אברים, וכל מצוה מכוון נגד אבר אחד, ומצוה זו מכוון נגד הגלגלת].

*

וייש לומר בזה עוד, דאיתא בגמרא (שבת לא.) מעשה בנכרי אחד שבא לפני שמאי, אמר לו גיירני על מנת שתלמדני כל התורה כולה כשאני עומד על רגל אחת. דחפו באמת הבנין [מקל שהוא אמת אורך ומוודדים בו אורך הבנין] שבידו. בא לפני הלל, גייריה. אמר לו דעלך סני לחברך לא תעביד [כגון גזילה גניבה ניאוף ורוב המצות], זו היא כל התורה כולה, ואידך [שאר דברי תורה] פירושה [דהא מילתא הוא, לדעת איזה דבר שנאוין], זיל גמור [ותדע] ע"כ.

וביאור בספר בית שמואל אחרון (הובא ביסמח משה פ' שמוות), דהנה שלימות האדם הוא רק אם מקיים כל התרי"ג מצות, ואם חיסר אפילו מצוה אחת הוא צריך להתגלגל עוד הפעם שישלים החלוקא דרבנן שחסר לו, וכמו שרמזו (עיין קב הישר פרק יט) תורת ה' תמימה משיבת נפש (תהלים יט-ח), כי תורת ה' צריכה להיות תמימה, שצריך לקיימה בשלימות שלא יחסר ממנה כלום, ואם לא זכה לזה, אז משיבת נפש, צריך לבוא עוד הפעם בגלגול. אך דבר זה אי אפשר לאדם שיקיים בעצמו כל המצות, דהא יש מצות שנוהגים רק בכהנים, וגם יש מצות שלא יגיע לו הסיבה שיוכל לקיימה, כגון יבום וחליצה וגיטין וכדומה, והעצה לזה הוא שיקשר עצמו עם כלל ישראל, לאהוב את חבריו כגופו, ואז נחשב כחלק מגופו של חבריו, והוי כאבר אחד עושה מצוה זו, ואבר השני עושה מצוה אחרת. (עיין אור החיים הק' פ' פקודי לט-לב).

| הגליון הזה נתנדב על ידי | | | |
|---|--|--|---|
| מוה"ר ר' יעקב מיטטעלמאן הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת בנו למול טוב | מוה"ר ר' יודא ארי' וויינארטן הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת בנו למול טוב | מוה"ר ר' פנחס ברי"מ רובין הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בתו למול טוב | מוה"ר ר' פייוויל גאטערער הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בנו למול טוב |
| דרשת ז' אדר ע"י כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א יתקיים א"ה ביום א' הבעל"ט בבית מדרשינו אחר תפלת מנחה - מנחה בשעה 7:30 | | | |
| קול מעדני מלך וויען - 718.400.7710 • MechonMMVien@gmail.com • הרוצה לנדב להוצאת הגליון יפנה להר"ר יואל ברא"ש פייערווערקער הי"ו 347.425.2151 | | | |